

er den heldigste. Nu har vi Vejen anvist, og vi kan tage en saglig Forhandling op om Spørgsmaalet i dette Udvalg.

Det ærede Medlem talte ogsaa om, at han vilde give mig Vejledning med Hensyn til Den overordentlige Kommission og om, hvad der var praktisk. Han har faaet alle disse gule Konvolutter — det ærede Medlem kan høre, naar jeg nævner Ordene „gule Konvolutter“, at jeg kender det godt. Saaledes gaar det ogsaa fremdeles, der er ingen Forandring sket i saa Henseende. Men det ærede Medlem maa erindre, at den Sag, det drejer sig om, stammer fra det ærede Medlems Tid; den er halvandet Aar gammel, det fik vi oplyst forleden Dag gennem en offentlig Meddelelse. Den har ikke været fremme før lige de allersidste Dage, samtidig med at Skrivelsen blev indsendt til Ministeriet. Meddelelsen stod i Bladene, jeg tror Dagen efter eller to Dage efter, at den var kommet i Ministeriet. Derfor har jeg ingen Lejlighed haft til at følge Sagen paa den Maade, det ærede Medlem antog. Med Hensyn til hele Arbejdet maa jeg sige, at det har ikke forbaavset mig saa overordentlig meget, at det ærede Medlem med den største Tillidsfuldhed saa hen til Den overordentlige Kommissions Forberedelse af Sagerne, naar jeg ser, at der var et Forretningsudvalg paa 5 Medlemmer, og at de 3 af disse var det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, det ærede Medlem Hr. Hauge og Hr. Direktør Heilbuth. Jeg mener, det er naturligt og rimeligt, at der paa dette betydningsfulde, vigtige Omraade føres Forhandlinger mellem Ministeren og Den overordentlige Kommission, inden der tages nogen Sag af større Betydning op. Det betrygger Forholdene ikke nu. Den Instruks, der er, de Bestemmelser, der gælder, giver Den overordentlige Kommission et ikke ringe selvstændigt Initiativ, og derfor kan der selvfølgelig fremkomme Forhold, hvor et Forretningsudvalg af den Art bestemmer, at det og det skal der tages fat paa, det og det skal besørge, uden at det er Ministeren bekendt, og uden at det maaske efter hans Mening er rigtigt. Jeg synes, det er saa naturligt og ligefrem, at enhver praktisk Mand maa give mig Ret i disse Betragtninger.

Det ærede Medlem Hr. Jønson gjorde nogle Bemærkninger om Københavns Borgerrepræsentations Stilling til den Henvendelse, som det den 7. Oktober blev vedtaget at rette til Indenrigsministeren. Jeg maa fastholde de Udtalelser, jeg fremkom med forleden Dag, og jeg skal kun sige til det ærede Medlem, at min Stilling selvfølgelig ikke i mindste Maade var dikteret af, hvilke

Partier der vilde stemme for en saadan Henvendelse fra Københavns Borgerrepræsentation. Hvad enten alle Partier havde stemt derfor, eller et enkelt Parti havde stemt imod, vilde det ikke i mindste Maade have forandret min Stilling til denne Henvendelse. Jeg har haft Lejlighed til at udtale mig om disse Spørgsmaal, længe før jeg modtog denne Henvendelse fra Københavns Borgerrepræsentation. Jeg har den Mening, at man kan ikke, som det ønskes i denne Henvendelse, komme ind paa en almindelig Prisregulering. Det tror jeg ogsaa vilde være ganske i Strid med de Forudsætninger, under hvilke man fra alle Sider forhandlede om Sagen i Rigsdagen i Foraaret. Desuden har jeg den Mening, at en Kommune som Københavns Kommune ikke kan melde Pas, naar Spørgsmaalet er om at raade Bod paa de Ulemper, der følger af den alvorlige Boligmangel. Disse Meninger vilde jeg have haft, ganske uanset om alle Partier troppede op med den Henvendelse, der er Tale om. Det ærede Medlem kan ikke gøre noget Indtryk paa mig ved her at staa frem og sige, at han mener, at i Virkeligheden var man enig i Borgerrepræsentationen, for det fremgaar klart og tydeligt baade af den Resolution, der blev vedtaget, og af alle Forhandlingerne, at den borgerlige Fællesgruppe fandt det ganske urigtigt af Kommunen at melde Pas.

Det ærede Medlem Hr. Dahlggaard gjorde nogle Bemærkninger om Arbejderforholdene. Jeg maa tilstaa, at jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener med sin stadige Henviisning til Nord- og Vesteuropa. Saaledes som Forholdene faktisk er her i Landet med hele Tillidsmandsinstitutionen, med alle disse faste, bestemte, bekræftede Aftaler mellem Hovedorganisationerne og med vor øvrige Lovgivning om den faste Voldgiftsret og Forligsmandsinstitutionen, mener jeg ubetinget, at vi paa dette Omraade er langt fremme. Jeg maa ogsaa sige til det ærede Medlem, at jeg kan ikke tjene ham i at ændre noget i den Udtalelse, jeg fremkom med forleden om, at det efter min Opfattelse — det ærede Medlem har jo en anden og maa have den i Fred — vilde være uheldigt, hvis Ministeriet paa dette Tidspunkt vilde blande sig ind i de Forhandlinger, der skal foregaa mellem de to Hovedorganisationer, ved at fremkomme med nogen Bemærkning eller give nogen Rettesnor. Det ærede Medlem talte om, at vi gav blankt op i saa Henseende. Jeg maa dog sige, at hverken i det ærede Medlems Udtalelser her under Forhandlingerne om denne Sag eller i de tidligere Udtalelser fra radikal Side har jeg